

قلب های خود را متحول سازید

بعد از ظهر روز سبت

مطالعه این هفته: تثنیه باب ۵ آیات ۲۲-۲۹؛ تثنیه باب ۴ آیات ۲۵-۳۱؛ تثنیه باب ۳۰ آیات ۱۰-۱؛ متی باب ۳ آیات ۱-۸؛ مرقس باب ۱ آیه ۱۵؛ اعمال رسولان باب ۲ آیه ۳۷ و ۳۸.

آیه حفظی: «ولی از آنجا یهوه خدای خود را خواهید جست و خواهید یافت، به شرطی که او را با تمامی دل و جان بجوئید» (تثنیه باب ۴ آیه ۲۹).

یک واقعیت ساده از زندگی این است که همه ما گناهکار هستیم. گهگاهی از برخی «متخصصین» می شنویم که از ایده مسیحی فساد بشری گلایه می کنند ولی هر آنچه که باید کرد این است که به اخبار روز یا بطور اجمالی به تاریخ بشر نگاهی بیندازیم و آنگاه درستی این آموزه مسیحی آشکار می شود. یا حتی ساده تر این که در واقع از نزدیک نگاهی به آینه بیندازیم. هرکه این جسارت را داشته باشد تا به مدتی طولانی به باطن خود نگاه کند (که در واقع ترسناک است) حقانیت رومیان باب ۳ آیات ۹-۲۳ را خواهد دانست که در آن با این جمله تمام می شود: «زیرا همه گناه ورزیده اند و از جلال خدا قاصرند» (رومیان باب ۳ آیه ۲۳).

البته خبر خوب در آیه بعدی یافت می شود که می گوید «اما با فیض خدا، همه به وساطت عیسی مسیح که آنان را آزاد می سازد، به طور رایگان، عادل محسوب می شوند» (رومیان باب ۳ آیه ۲۴). نکته در این خبر عظیم توبه است: اذعان به گناهان، پشیمانی از آن، طلب بخشش از خدا برای آن و در نهایت روی گرداندن از گناه. چون ما گناهکاریم، توبه باید در کانون مسیحیت ما قرار داشته باشد و این هفته ما مفهوم توبه را که در تثنیه هم ذکر شده است خواهیم دید.

*درس این هفته را مطالعه کنید تا برای سبت ۶ آذرماه حاضر شوید

می-ییتن

کتاب مقدس عبرانی، به مانند دیگر زبانها، با اصطلاحات و ضرب المثلها چاشنی گرفته است، بدان معنی که واژه یا عبارت بکار گرفته شده در واقع معنی متفاوتی دارد. یکی از اصطلاحات عهد عتیق عبارت «می-ییتن» است. «می» به معنی «چه کسی؟» و «ییتن» به معنای «خواهد داد» می باشد. بنابراین، بطور تحت اللفظی، «می-ییتن» به معنای «چه کسی خواهد داد؟» می باشد. به هر حال در عهد عتیق عبارت مذکور مفهومی از یک خواسته و آرزو می باشد، به عبارتی دیگر به مفهوم حسرت چیزی را داشتن است.

به عنوان مثال فرزندان اسرائیل، پس از فرار از مصر، در حالیکه با چالش هایی در بیابان روبرو شده بودند فریاد بر می آوردند: «کاش در همان سرزمینِ مصر به دست خداوند مرده بودیم!» (خروج باب ۱۶ آیه ۳). عبارت «کاش» از عبارت «می-ییتن» می آید. در مزامیر باب ۱۴ آیه ۷ داود اینگونه ابراز می دارد: «کاش که نجات برای اسرائیل از صهیون فرا می رسید!». در زبان عبرانی می گوید «کاش» بلکه می گوید «می-ییتن». وقتی که ایوب در باب ۶ آیه ۸ می گوید «کاش مسئلت من برآورده می شد، و خدا آرزویم را به من می داد!» - «کاش» با ز هم در اینجا به معنای «می-ییتن» است.

تثنيه باب ۵ آیات ۲۲ تا ۲۹ را بخوانید و مخصوصا به آیه ۲۹ تمرکز کنید. چرا واژه عبرانی «می-ییتن»، آه یا یکاش ترجمه شده است؟

در اینجا خداوند خالق، آن یگانه ای که فضا و زمان و ماده را ساخت، آن یکتایی که جهان را با کلامی هستی بخشید، آن یگانه ای که بر آدم نَفَس حیات دمید - عبارت بیان شده با ضعف و محدودیت بشری مرتبط می باشد. چه نمونه حقیقی از اراده آزاد! در اینجا می بینیم که در آنچه که خدا در میانه نبرد عظیم انجام می دهد، محدودیتهایی وجود دارد. کاربرد عبارت عبرانی «می-ییتن» این را آشکار می سازد که حتی خدا آزادی اختیار را از بین نمی برد؛ و اگر آزادی اختیار را از انسان بگیرد، آنگاه دیگر به آن نمی توان آزادی گفت.

و همانطور که ما انسانها در گناه کردن آزادییم، از طرف دیگر آزاد هستیم تا خداوند را برگزینیم، آزادییم که اجازه دهیم تا ما را رهبری کند، در انتخاب کردن، توسط پاسخ به روح او، در توبه نسبت به گناهانمان و پیروی از او آزادییم. نهایتا انتخاب مذکور متعلق به ماست، و تنها برای ماست و این انتخاب را روز به روز و لحظه به لحظه باید انجام دهیم.

قرار است در ساعات یا روزهای بعدی با چه تصمیماتی روبرو شوید؟ چگونه می توانید یاد بگیرید که طوری اختیار خود را به خداوند بسپارید تا با قدرت او بتوانید تصمیمات درست بگیرید؟

بجوید و مرا خواهید یافت

در سراسر کتاب مقدس شواهدی داریم مبنی بر اینکه خداوند پیشاپیش از هر چیز آگاهی دارد. یعنی او از قبل می داند که چه اتفاقی خواهد افتاد. از ظهور تا سقوط امپراطوری ها (دانیال باب ۷) تا اقدامات افراد، درست پیش از زمانی که اتفاق بیفتد- «آمین به تو می گویم که همین امشب، بیش از بانگ خروس، سه بار مرا انکارخواهی کرد» (متی باب ۲۶ آیه ۳۴)- خداوند همه چیز را از ابتدا تا انتها می داند. پیش آگاهی او، حتی انتخاب های اختیاری ما، هیچ تأثیری بر آزادی این انتخاب ها نمی گذارد. بنابر این، خداوند حتی قبل از آنکه فرزندان اسرائیل را به سرزمین موعود بیاورد، می دانست که در آن سرزمین چه خواهند کرد.

تثنیه باب ۴ آیات ۲۵ تا ۲۸ را بخوانید. خداوند به آنها می گوید که پس از حضور در سرزمین موعود چه خواهند کرد؟

در آیات قبلی به طور ویژه تاکید شده استن که برای خود بتها نسازید و آنها را نپرستید (تثنیه باب ۴ آیات ۱۵ تا ۲۰). در عین حال، آیات بعدی بیشتر بر این نکته اذعان می کنند که ساختن بتها و پرستش آنان دقیقا همان چیزی است که آنان علی رغم تمامی اخطارها انجام خواهند داد. توجه کنید که در تثنیه باب ۴ آیه ۲۵ موسی توضیح می دهد که این امر بلافاصله اتفاق نخواهد افتاد. پس از تمامی آن همه تجربه ای که کرده بودند به نظر نمی رسید که بلافاصله به دام بت پرستی بیفتند. در هر حال با گذر زمان و پس از گذر چند نسل، تمایل به «فراموش کردن» (تثنیه باب ۴ آیه ۹) آنچه که خداوند برایشان انجام داده بود و آنچه که او به ضد برخی چیزها اخطار داده بود، آنان را مجاب می کرد تا دقیقا همان چیزی را انجام دهند که نسبت به آن اخطار دریافت کرده بودند.

تثنیه باب ۴ آیات ۲۹ تا ۳۱ را بخوانید. خداوند راجع به اینکه در این موقعیت خاص چه کاری انجام خواهد داد چه می گوید؟

فیض خدا شگفت آور است. حتی پس از آنکه به عمل شوم بت پرستی افتادند، حتی پس از آنکه پیامدهای گناهان خود را دریافت کردند، اگر دوباره به طرف خداوند برگردند، او آنان را خواهد بخشید و احیا خواهد کرد. به عبارتی، اگر آنان از روی اختیار توبه کنند، او توبه ایشان را خواهد پذیرفت. کلام در تثنیه باب ۴ آیه ۳۰، اغلب به عمل «برگشتن» یعنی روی گرداندن از گناه و بازگشتن به سوی خدا. یعنی آنان به طرف خداوند باز می گردند؛ به جاییکه قرار بود همواره آنجا باشند. واژه عبرانی «تَشووا» که از همان ریشه «بازگشتن» و به معنای «توبه» است.

بدین جهت، هرآنچه که با توبه همراه باشد، به معنای بازگشت کامل به سوی خداست، بخاطر اینکه به سبب گناهانمان از او جدا شده بودیم.

۲ آذر

سه شنبه

تَشْوُوا

در سراسر کتاب تثنیه نکته کلیدی آشکاری شود: از خداوند اطاعت کنید تا برکت یابید و در صورت ناطاعتی از پیامدهایش رنج خواهید برد. این موضوع در عهد جدید هم فرقی نکرده است. « فریب نخورید: خدا را استهزا نتوان کرد. انسان هرچه بکارد، همان را خواهد دروید. کسیکه برای نفس خود می‌کارد، از نفس تباهی درو خواهد کرد؛ اما کسیکه برای روح می‌کارد، از روح حیات جاویدان خواهد دروید» (غلاطیان باب ۶ آیات ۷ و ۸).

متأسفانه پس از سقوط آدم، گناه مانند نفس کشیدن طبیعی بنظر رسید. و علی‌رغم تمامی اخطارها و وعده‌ها- «زیرا این فرمان که من امروز به شما امر می‌فرمایم، برای شما مشکل نیست و دور از دسترس شما نیست» (تثنیه باب ۳۰ آیه ۱۱)- بسیاری دقیقاً این عمل را مرتکب شده‌اند که: در دام گناهانی افتادند که خدا به آنان اخطار داده بود.

و با این حال و پس از آن هم، خدا مشتاق بود که با همان آزادی اختیار تصمیم بگیرند تا توبه کنند و به سوی او بازگردند.

دوباره تثنیه باب ۳۰ آیات ۱ تا ۱۰ را بخوانید. خداوند راجع به اینکه علی‌رغم تمامی اشتباهاتی که مرتکب شده‌اند چه کاری برای قومش خواهد کرد چه می‌گوید؟ با این حال، این وعده‌های شگفت‌انگیز به چه شرطی برقرار می‌شدند؟

این ایده ساده و سرراست است: اگر افسارگسیخته شوید، عواقب وحشتناک آن گریبانگیر شما و خانواده تان خواهد شد. این همان چیزی است که گناه انجام می‌دهد. در هر حال پس از آن شما می‌توانید توبه کنید و خداوند شما را بازگردانده و برکت خواهد داد.

همان ریشه کلمه عبرانی به دفعات در پشت مفهوم تَشْوُوا در این آیات ظاهر می‌شود. در تثنیه باب ۳۰ آیه ۲ متن این‌گونه است: « و شما و فرزندان تان با تمامی دل و جان خود نزد یهوه خدای خویش بازگردید و صدای او را در هرآنچه امروز به شما فرمان می‌دهم اطاعت کنید؛ و در تثنیه باب ۳۰ آیه ۸ این‌گونه ترجمه شده و بدرستی چنین می‌گوید، «و دیگر بار، از صدای خداوند اطاعت خواهید کرد»؛

و بطور تحت‌اللفظی می‌تواند اینچنین ترجمه شود، «بازخواهید گشت و از صدای خداوند اطاعت خواهید کرد». در نهایت تثنیه باب ۳۰ آیه ۱۰ این‌گونه نوشته «...و با تمامی دل و جان نزد یهوه خدای خویش بازگردید»؛ که به معنای مراجعت و بازگشت دوباره بسوی خدا می‌باشد.

به عبارت دیگر ، علیرغم تمام اتفاقاتی که برای آنها رخ داد ، علیرغم نقض کامل و شکستن عهد ، خداوند از این افراد دست نکشیده بود. و اگر می خواستند که خداوند همچنان با آنان باشد، این خواسته خود را باید با توبه نشان می دادند.

اگرچه کل قوم در مجموع درگیر این مسئله بود، این آیات علیرغم تفاوت شرایط تاریخی با امروز ما، همچنان بازتاب دهنده این واقعیت است که توبه واقعی برای ما ایمانداران که گهگاهی عهد شکنی می کنیم چگونه باید باشد. نظر شما چیست؟

۳ آذر

چهارشنبه

با تمامی دل

تثنیه باب ۳۰ آیات ۱ تا ۱۰ خیرخواهی و فیض خدا را نسبت به گناهکاران و آنانی که از او روی می گرداند آشکار می سازد، حتی وقتی آن گناهکاران و آنانی که از او روی می گرداند به طریقی خاص از خدا برکت می یابند: «زیرا کدام قوم بزرگ است که خدایشان نزدیک ایشان باشد آن گونه که پیهوه، خدای ما است، هرگاه نزد او به هر علتی که باشد دعا می کنیم؟» (تثنیه باب ۴ آیه ۷). حتی علی رغم تمامی آنچه که او برای آنان کرده بود و علی رغم این حقیقت که آنها هیچ عذر و بهانه ای یا توجیهی برای گناهشان نداشتند، به هر حال گناه کردند (آیا کسی می تواند ارتباطی با آن بیابد؟). و بازهم، بعد آن چه؟

در تثنیه باب ۳۰ آیات ۱ تا ۱۰ بر آنچه که لازمه توبه و بازگشتشان (تسوا) به طرف خدا بوده تمرکز دارد. این امر امروزه برای ما در باره نیاز به توبه حقیقی چه تعلیمی می دهد؟

نهایتاً آنها باید تصمیم می گرفتند تا بسوی او بازگردند، و با تمامی دل از او اطاعت می کردند. به عبارتی، مشکل موجود دل آنان بود؛ چراکه اگر دلشان با خدا صادق می بود، اعمالشان نیز آنگونه می بود: یعنی، آنان مطیع می بودند.

به خاطر همین است که این وعده عالی به آنان داده شد که اگر آنها، حقیقتاً با صداقت، به طرف او بازمی گشتند بعد آن او با آنها کار کرده و قلبهای ایشان را «مختون» می ساخت. آنها می بایست در میان اسارتشان، انتخاب می کردند تا به سوی خدا بازگشت کنند و بعد، او آنها را به طرف خود و سرزمین موعود می آورد و آنگاه در آن سرزمین، آنان را برکت می داد؛ و بخشی از آن برکت این بود که او در آنان کار می کرد تا قلبهای آنان متبدل شده و خود و فرزندانشان، «خداوند خدایشان را با تمامی دل و تمامی جان دوست بدارند تا بلکه زندگی کنند».

در پایان، در پاسخ به وعده های خدا (اعمال رسولان باب ۵ آیه ۳۱ را ببینید) آنان می بایست با صداقت از گناهانشان توبه می کردند و اگرچه با شرایط تاریخی متفاوتی روبرو هستیم، الن جی وایت می نویسد:

«قوم سوگواری کردند چراکه گناهانشان برایشان رنج آورد؛ اما نه به خاطر اینکه آنها خدا را با تخطی از احکام او بی حرمت ساخته بودند. توبه حقیقی چیزی به مراتب بیشتر از اندوه نسبت به گناه است. آن رویگردانی قاطعانه از شریاست» (الن جی وایت، مشایخ و انبیاء، صفحه ۵۵۷). و این حقیقتی است که می توان در تثنیه باب ۳۰ آیات ۱ تا ۱۰ یافت.

چگونه می توانیم تفاوت بین تاسف برای عواقب گناهانمان، که همه مرتکب می شوند، و ندامت برای خود گناهان بدانیم؟ چرا این تمایز مهم است؟

۴ آذر

پنجشنبه

توبه کنید و تغییر یابید

عهد جدید یقیناً سرشار از ایده برای توبه و استغفار می باشد. در واقع یحیی تعمید دهنده خدمت خویش را با دعوت به توبه آغاز نمود.

متی باب ۳ آیات ۱-۸ را بخوانید. چگونه مفهوم «بازگشت» در این آیات به چشم می خورد؟ به عبارتی دیگر، یحیی به آنان می گوید چه کاری انجام دهند تا آنچه که در تثنیه یافت میشود را منعکس کرده باشند؟ همچنین، چرا سخنان وی ارتباط ویژه ای با فریسیان و صدوقیان داشت؟

عیسی نیز رسالت خویش را با دعوت به توبه آغاز نمود.

مرقس باب ۱ آیه ۱۵ را بخوانید. عیسی چه چیزی می گوید و چرا او توبه را با انجیل مرتبط می سازد؟

اینکه یحیی تعمید دهنده در مجموع بطور خاصی رهبران مذهبی را در نظر داشته یا اینکه خبر آمدن عیسی را برای قوم در مد نظر داشت، از یک ایده برخوردار بود. ما گناهکاریم و به هرحال مسیح برای نجات گناهکاران آمد و ما باید از گناهانمان توبه کنیم و این توبه- اینکه به عنوان بازگشت به عقب باشد یا مسیحی ایمانداری که به گناه می افتد یا تبدیلی نو صورت می گیرد- با یک تبدیل از راه های گناه آلودمان همراه است. ما باید به گناهانمان اعتراف کنیم و با ابراز توبه برای خود گناهان (و نه فقط عواقب آن)، باید برای دوری از آن گناهان تصمیم آگاهانه اتخاذ کنیم و به شایستگی های عیسی کاملاً اعتماد کنیم، «فقط باید صدای یهوه خدای خود را به دقت بشنوید و به هوش باشید تا همه این فرمانها را که من امروزه شما امر می فرمایم، به جای آورید» (تثنیه باب ۱۵ آیه ۵).

برخی از محققان کتاب مقدس پژواک مفهوم توبه را که در تنبیه بیان شده است، در عهد جدید هم می بینند. برای مثال، وقتی که پطرس قوم را بخاطر مصلوب کردن عیسی سرزنش و محکوم کرد، «چون این را شنیدند، دلریش گشته، به پطرس و سایر رسولان گفتند: «ای برادران چه کنیم؟» (اعمال باب ۲ آیه ۳۷). یعنی با آگاه بودن از گناهانشان، برای آن گناهان پشیمان بودند» (دلریش گشته) و خواستند بدانند برای مصالحه با خدایی که او را آزرده بودند چه باید بکنند. آیا این همان وضعیتی نیست که ما همگی دچار آن هستیم: گناهکارانی که خدا را آزرده اند؟

اعمال باب ۲ آیه ۳۸ را بخوانید. پطرس چگونه به سوال آنان پاسخ می دهد و این ویژگی چگونه اصول پنهان در توبه حقیقی را آشکار می سازد؟

۵ آذر

جمعه

تفکری فراتر: «در هر گامی که با مسیح برداشته و او را تجربه می کنیم بیشتر نیز توبه برایمان عمیقتر خواهد شد. این برای آنانی که توسط خداوند ا بخشیده شده اند الزامی است، برای آنانی که او آنان را قوم خویش خطاب می کند و می گوید: «آنگاه راههای شیرانه و اعمال بدتان را به یاد خواهید آورد و به سبب گناهان و اعمال قبیحتان از خویشتن کراهت خواهید داشت» (حزقیال ۳۶ آیه ۳۱). و با هم می گوید: «من عهد خود را با تو استوار خواهم کرد، و آنگاه خواهی دانست که من یهوه هستم. و خداوند می گوید که چون برای تو به جهت هرآنچه کرده ای کفاره کنم، آنگاه به یاد آورده، شرمسار خواهی شد و از فرط رسوایی دیگر دهان نخواهی گشود» (حزقیال باب ۱۶ آیه ۶۲ و ۶۳). بعد از آن است که لبهایمان برای جلال دادن خویشتن، گشوده نخواهند شد. خواهیم دانست که شایستگی مان تنها در مسیح است و بس. ما باید بر اعتراف رسولان جامه عمل بپوشانیم. «می دانم که در من، یعنی در نفس من، هیچ چیز نیکویی ساکن نیست» (رومیان ۷ آیه ۱۸). «اما مباد که من هرگز به چیزی افتخار کنم جز به صلیب خداوندمان عیسی مسیح، که به واسطه آن، دنیا برای من بر صلیب شد و من برای دنیا». غلاطیان ۶ آیه ۱۴. (الن جی وایت، دروس پندآموز مسیح، صفحه ۱۶۰، ۱۶۱).

« نیکوئی خدا شما را به سوی توبه هدایت کرده است» (رومیان ۲ آیه ۴). یک زنجیر طلایی، رحمت و شفقت از محبت الهی، اطراف هر جانی را که در خطر باشد را برگرفته است. خداوند می گوید: «با مهری ازلی به تو مهر ورزیده ام؛ از این رو تو را به محبت جذب کرده ام.» ارمیا ۳۱ آیه ۳ (الن جی وایت، دروس پندآموز مسیح، صفحه ۲۰۲).

سوالاتی برای بحث:

۱. اگرچه باید توبه کنیم، اما چگونه می توان مراقب بود که در دام این خیال نیفتیم که توبه را به عنوان چیزی در نظر بگیریم که گویی در برابر خدا عادل شده ایم و همه حساب ها صاف شده است؟ تنها راهی که وجود دارد تا ما در برابر خدا عادل شویم چیست؟

۲. « در آن هنگام، چون یهودا تسلیم کننده او را دید که بر او فتوا دادند، پشیمان شده، سی پاره نقره را به رؤسای کهنه و مشایخ ردّ کرده، گفت، گناه کردم که خون بی‌گناهی را تسلیم نمودم. گفتند، ما را چه، خود دانی! پس آن نقره را در هیکل انداخته، روانه شد و رفته خود را حلق آویز نمود» (متی باب ۷۲ آیات ۳-۵). هیچ شکی نیست که یهودا برای کرده خود نسبت به عیسی پشیمان بود (که بعد از آن خودکشی کرد). چرا با این حال اعمالش به نظر نمی رسد که توبه حقیقی باشد؟

۳. چگونه واقعیت گناه آلود بودن بشر، حتی گناهکاری خود ما، باید ما را در برابر دیگران و در برابر خدا فروتن نگه دارد (به این دلیل که مردم را قضاوت نمی کنیم)؟ چرا این واقعیت که صلیب، یعنی مرگ پسر خدا را در پی داشت تا ما را نجات دهد، باید نشان دهد که گناه واقعاً چقدر بد است؟